

(ה) [מוסף פ"ו ה"ב],
(ב) [לפנינו אחת חסמים
וקטן], (ג) [רש"ל מ"],
(ד) [זכרות לה: (ה) [פסחים
קב.], (ו) [זכרות מד.], (ז) [סוף
מסכת זכרות וסוף מסכת
הוריות], (ח) [דף מד.].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צההוא
מרווח וכו' הוא טמא. נ"ב
ע"ל פרק הדר דף סח
ע"א:

גליון הש"ס

גמ' לפי שאין מערבין
בהקדשות. כעין זה שכתב
ד' כא ע"א וס"ג:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] גמ' ואב"י התם היכי
ליעבד הדומי נהדמיה. ג"כ
פי' בתמיה וכי נטויליה כולי
האי לחתכו לחתיכות ועי'
ריטב"א:

מוסף רש"י

באומר כל הון עלי. הא
דקמני מותר במים ובמלה
ואסור בשאר אוכלין
ומשקין, לאו באומר קונם
מוון עלי, דלין מוון אלא
מה מיני דגן, חטין
ושעורין וכוסמין ושכולת
שועל ושיפון, אלא באומר
כל הון עלי קונם, וכל מיני
נהי דלא אקירו מוון מיהו
מזון זיני, בר ממים ומלה
(ברכות לה).

רבינו חנואל

ועלתה לרב יוסף בקשר
ממה דגתי ר' שמוען
כלהו אלעזר אומר מערבין
לחלה ולזקן כדי מוטוני
דעובדתי ר' חנינא סעודה
בינותי של כל אדם.
אזני א"ר שמעון בן
אמי הכי. שאם הוא
משתנה מרוב בני אדם
מעמידו אתו במידה
של בנינו, והתנאי בר
שמעון בן אלעזר אומר
עוד מלך השבט שמת
פתחו כמלאו. כלומר
אם יש כמלאו וחושב
לחוציא ממנו משהו
לשאר פיתיו הכות, אלא
כל הפתחים נגבין,
ודוחקן דחוקי טבין, עוג
משום דלא איפשר, הכי
ינעביד ינתתו איברים
איברים(אביי) ויפקיה.
(אביי) [הרן מ' פליגי
עליהו א.ר. לא תשימ
רבה בר' חנה א"ר יוחנן
עוד מלך השבט פתחו
בארבעה חסין פליגי
עליה. ודחי אביי התם
כטוב נדיאבי משום קטנים
נאנא, ואיכלת דר' דריוח
ד' טעמין, ודאי כי מרזח
ופתח פתחא לאפוקיה
מחב האביי רבא דמוסין
א[מורוה]ן. משום דרב
מרבין בבשר ד' חסין
ובבעינן חיים וכמה אמר
רב נחמן סבין (אמר)
תתמי. ומפרש חסין
הריוח בר יוסף מיני, ורבה
עוקר הרים. ויטעמי חסין
מערבין ומשתתפין חזן

ה"א אכל בגדי עשירים לעניים לא. כלומר לעניים לא בעיניו בגדי עשירים אלא כיון ללדידהו חזו אזלי במרייהו. הכא נמי א"ע דלפסאמי לאלו ליפתן הוא כיון ללדידן הוי ליפתן נכסי בשיעור זוטא: הכא לאחומרא. לכיון דזו חזו מקבלי שומאה: והכא לאחומרא. דע"ד דהוי ליפתן לבעי שיעורא רבא:

והספניא. גבי עירוב דכיון דחזו
לזקן ולחולה אף על גב דלכל אדם
לא הוי מזון שמי סעודות מערבין
מיהא למאן דחזו וגבי רעבתא דאכל
ספי סגי בשנינות. אלמא לקולא
אוליין: פסחו למאן. להציל על
שאר פתחים ואי ליכא פתח דחזי
ליה כל חור מלא אגרוף שבתלים
טמאין: הדומי ניהדמיה. ינתחוו
לחצרין: פליגי רבנן. במת צבית:
פתחים קטנים. פחותין מד':
בסהו מרות. הלכך מציל על כולן
אכל כולן שוין ד' או צ' אמות כולן
סמאין דלא ידעי צדי מרווח ומפיק
ואפילו נפתח אחד מהן והאחרים
סגורין או חישב עליו להוציאו בחד
מהן דתמן בגמרא במסכת ביצה (דף
א:) הוא טמא (א) וכולן טהורים ה"מ
היכא דהאי חזי ליה ואפילו כולהו
חזי ליה אכל היכא דליכא חד דחזי
ליה וצדי מרווח וכולן שוין רב
ידעין צדי מרווח: סיני. קרי רב
יוסף: לפי שהיה צדי במשניות
ובצרייתות: ולא אופצנייה חדא וימנא.

צביכל מערבין (ברכות לז.): **באומר כל הון עלי. מתני' דאסר ליה בכל מיני לאו דאמר דאסר עלי מזון דודאי לא מיקרי מזון אלף ה' מינין דהון מין דגן דזייני וסעדי ליבא אלף כגון דאמר דאסר עלי כל הון דמשמע כל דבר המציע עסק מיני זייני חוץ ממזון ומלח אבל משמע לא קסדי וכלא מיקרו מזון: גיטוס. ארץ סידי כינרת ופירותיה מתוקין: דלא טעים לי ויוגא. לא אכלתי לשובע ועדיין אני רעב: ויוגא ס"ד לא גרסינן הכל אלף במס' ברכות) והכל גרסינן **אימא מזונא: מערבין לו בה. דלא נכדר אלף מאכילה ואי משום דלא חזיא ליה הא חזיא לאחריני מידי דהוה אגורי ציין: כדר זו עלי. משמע כל דבר הנחתה קאסר עליה: מאי לאו דאמר עלי. ושמע מינה דלא אסר איניש אדעתיה אלף דרך עיקר הנחתה וכי נדר אדעתא דאכילה נדר: לא דאמר הרי זו. שצוה שכל אוכל ככר זו: הקדש. ודאי אסר בכל הנאות ואינו ראוה לשום אדם: בדידיה. ככר כל חולין: אלף מאי כל הידא דאמר עלי מערבין. דלא משמע אלף אכילה: קשיא רישא. דקתני אימתי בזמן שאמר שצוה שכל אטעמנה דמשמע הא אחר עלי ללא. ומשני הא לא קשיא דחסורי מיהסר כו' עד נעשה כאומר כו' דלא מסיק אדעתיה לאסור עליו אלף דרך הנחתה דהיינו אכילה: אדם אוסר עצמו באוכל. שחלה הנדר דמשמע שחל עושה עצמו דהיינו שכל אוכל: מערבין לו בה.****

דהא הגאָה דממילא האָ וואָ איהו עבד: אונג האַנאָר
מאכט וו דהשאַט לאַ תלג האַסור צמעשאַ שצגופּ אַלס אַפּיל
לוי צה דאָמל לקמן (דף 65.) אין מערצין אַלס דאָר מצוה ומצוה לאַל
האָ חוץ לאַחרים דומיאַ דנזיר ציין כּכר וו הקדש לאַ חוץ לאַ לדידי

לִימָא תהוי תיובתא. ואס תאמר והא מאן דפליג ארז ושמואל
לא פליג אלא באורז דוון וא"כ תקשה לכולהו ועוד מיקשי
ליה מתניתין דכידא מברכין (ברכות דף מ:) דיש כמה דברים דמברכין
עליהו שכל או צפ"ה וי"ל דווקא ארז ושמואל פריך דלא חשיבי
אורז דוון וא"כ על גב דקצעי נמי

עניינם לא וכי תימא
חומרא והתניא רבי
מר * מערבין לחולה
בבתן בסעודה בינונית
אמר ר"ש בן אלעזר
בן אלעזר אומר עוג
או * ואבוי התם היכי
ה [ונפקיה] איבעיא
ה דרבי שמעון בן
מר רבה בר בר חנה
מלך הבשן פיתחו
פתחים קטנים טובא
ה דודאי כי קא מרוח
רב חייא בר רב אשי

דאמער ככר וו עלי דאזן מערצין
 לו צה משום דאסור דהגהה אס
 כן סגר דמערצין לו לדבר הרשות
 או מנות ליהנות ניתנו ונראה כרצ"ס
 דמפרש דאזן מערצין לו צה אפי'
 דאמר קוגס אפילת ככר וו עלי משום
 דקוגס הוי כעין הקדש ואמי לאלחופי
 בהקדש אצל דאמר שצוה אפילו
 דאמר שצוה שלא אהנה מככר וו כיון
 דלא מיתחלף בהקדש מערצין לו צה
 דאזן מערצין אלא לדבר מזה ומנות
 לאו ליהנות ניתנו וקנט שצוה שלא
 אוכל דאפי' הכי צווגס אין מערצין
 לו צה וקסא לפירוש דכי פריך כמקור
 לרב הונא לפלוג וליתני צדדיה
 לישי דהכי קאמר אצל דאמר עלי נעשה
 כאומר ככר וו הקדש ואין מערצין
 לו צה ולפי' הקונטרס נחא דאזן
 לו לתלות בהקדשות דאסורי לידיה
 ולאחריני ויש לומר דלא מצי לשנוי
 הכי משום דמסיים כה לפי שאין
 מערצין בהקדשות משמע דווקא
 בהקדשות אצל צוונמות מערצין:

וְעַל אֵין מַעֲרִבִין לוֹ בֵּה מִיִּתְיָבִי הַנּוֹדֵד מִן הַכֹּכֵר
 וְעַל דֹּאמֶר עַל לֹא דֹאמֶר זֶה הָכִי נִמְי מִסְתַּבְרָא דְקִתְנִי
 מִמֶּר שְׁבוּעָה שְׁלֹא אִמְעָמְנָה אֲבָל אִמֵּר עַל מֵאִי הָכִי
 הָאֵ"ה אֲדִתְנִי כֹכֵר זֶה הִקְדֵּשׁ אֵין מַעֲרִבִין לוֹ בֵּה * לִפִּי
 תִּלְפִּלּוּג וְלִיתְנִי בְּיִדְהָ בְּמָה דְּכָרִים אֲמוּרִים דֹּאמֶר
 מַעֲרִבִין לוֹ בֵּה אִמֵּר לֶךְ רַב הוּנָא אֵלֹא מֵאִי כָל הִיכָא
 יָא רִישָׁא חֲסוּרִי מִיִּחְסָרָא וְהָכִי קִתְנִי הַנּוֹדֵד מִן הַכֹּכֵר
 אִמֵּר עַל נַעֲשֶׂה כְּאֹמֶר שְׁבוּעָה שְׁלֹא אִמְעָמְנָה מְכַל
 יָא הוּא דֹּאמֶר כְּרָבִי אֲלִיעִזֹּר דִּתְנִיא רַבִּי אֲלִיעִזֹּר
 אוֹכֵל כֹּכֵר זֶה מַעֲרִבִין לוֹ בֵּה כֹכֵר זֶה עַל אֵין
 מִר רַבִּי אֲלִיעִזֹּר הָכִי וְהִתְנִיא זֶה הַכֹּלֵל אֲדָם אוֹסֵר
 לוֹ בֵּה אוֹכֵל הַנֶּאֱסָר לוֹ לֹאֲדָם אֵין מַעֲרִבִין לוֹ
 וְיֹמֵר ' כֹּכֵר זֶה עַל מַעֲרִבִין לוֹ בֵּה כֹכֵר זֶה
 לוֹ בֵּה לִפִּי שְׁאֵין מַעֲרִבִין לוֹ בְּהַקְדָּשׁוֹת תְּרִי
 אֲלִיעִזֹּר: מַעֲרִבִין לְנוֹרִי בֵּין כּו': מִתְנִי דִּלָּא כִּבִּישׁ
 אֵין מַעֲרִבִין לְנוֹרִי בֵּין וְלִישְׂרָאֵל בְּתִרְוּמָה בִּ"ה אוֹמְרִים
 שְׂרָאֵל בְּתִרְוּמָה אִמְרוּ לָהֶן בִּ"ה לִבִּישׁ אֵי אֲתֵם מוֹדִים
 שְׁמַעֲרִבִין

האדם. כגון ככר זו תיאסר עלי או שצועה שלא להנהיגה דממילא אין מערבין לו זה. ל"א ככר זו עלי מערבין ונותן ניתנו להלכך משום הנאה לא איכפת לן ופי משום דלא חזיא ליה ולא לאחריו ואין סעודה הראויה בעינן כדלקמן [ע"כ] זה עיקר: מערבין

א [שורע א"ח סי' תט
סעיף ז]:
בז ב מיי פ"ז מהל'
טומאת מת הל' א:
בז ג מיי פ"א מהל'
עירובין הל' יא סמג
עשין א שוש"ע א"ח סי'
שפו סעיף ז:

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

עוג מלך הבשן פתחו בד'.
עיקרו באהלות בפרק ג',
בכית מן המת פתחן
[בטפח]. והמת פתחו בד'
טפחים. אמר רב נחמן בר
יצחק סיני אמר ב'. היינו
רב יוסף. וברורא דמילתא
בסוף מסכת ברכות ובסוף
מסכת דהוריות, רב יוסף
סיני, ורבה עוקר הרים.

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]